

Petr Kubíček

životopis

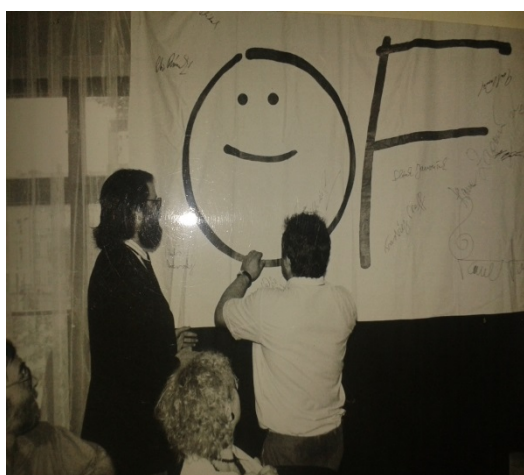
Pan Petr Kubíček se narodil 7. dubna 1955 v Jihlavě, zde také s rodiči a dvěma bratry vyrůstal. Stejně jako jeho bratři byl odmala nadšeným sportovcem. Hrál hokej za béčko Dukly Jihlava a v hokejové bráně se mu opravdu dařilo. Snil o tom, že jednou bude hrát profesionální hokej a reprezentovat naši zemi. Jeho druhým velkým snem bylo vystudovat vysokou školu a pak učit děti. Jeho plány se mu mohly splnit, k obojímu měl dobře nakročeno, přestože rodiče nebyli členy komunistické strany, což v této době nebylo zrovna výhodou. Osud mu však změnila bratrova emigrace.

Straší bratr František, který se závodně věnoval orientačnímu běhu, se v roce 1968 nevrátil zpět do republiky ze závodů ve Švýcarsku. Petra Kubíčka v té době čekala už juniorská hokejová reprezentace, do které dostal pozvánku. Měl se zúčastnit soustředění a následně odcestovat do kanadského Winipegu na juniorské mistrovství světa. Po bratrově emigraci byl z reprezentace vyřazen a nečekala ho ani žádná extraligová nabídka. Hokej sice hrát nepřestal, ale slibně rozjetá kariéra byla pryč.

Podobná zkušenost ho čekala i v oblasti vzdělávání. Na gymnázium ještě nastoupit mohl, ale po absolvování mu nebylo doporučeno další studium. Na vysoké škole tedy studovat nemohl. Nakonec odešel do Příbrami, kde vystudoval hornickou průmyslovou školu. Jedním z důvodů, proč zvolil Příbram, bylo i to, že zde mohl pokračovat ve hraní hokeje. Vojnu absolvoval v Liberci a i zde hrál hokej za Duklu Liberec. Po vojně nastoupil do Uranových dolů v Příbrami, následně do dolů v Dolní Rožínce. Poté se vrátil do Jihlavy, protože jeho další prací bylo ražení jihlavského kolektoru. Přestože šlo o náročnou dřinu, pan Kubíček v ní našel zalíbení. Chuť do života mu dodával jistě také jeho milovaný hokej, který hrál v průběhu života hned za několik prvoligových a druholigových týmů (hrál za již zmiňovanou Jihlavu, Příbram, Liberec, dále např. za Mělník nebo Žďár nad Sázavou). Při práci si stihl dodělat ještě další školu - teorii a dějiny umění na knihovnické nástavbě v Brně.

I přes útlak ze strany vládnoucího komunistického establišmentu pan Kubíček nezahořkl, dokonce nikdy neuvažoval o emigraci. Když mu bylo dovoleno navštívit bratra ve Švýcarsku, naskytla se příležitost zůstat v zahraničí, pan Kubíček ji ale nevyužil. Nechtěl opustit vlast a především zde nechtěl nechat svoji rodinu. Jeho forma odporu proti režimu spočívala v tom, že si nenechal vzít svůj životní styl a i za nepříznivých podmínek se snažil žít důstojným životem. Pan Kubíček s přáteli poslouchali zahraniční rozhlas, organizovali „folkařské a bigbeatácké“ sešlosti, účastnili se nenásilných protestů na podporu lidí perzekuovaných režimem a podobně. I když nebyl žádným hlasitým odpůrcem a kritikem režimu, v nemilosti zůstával, což dokazuje skutečnost, že mu nebylo dovoleno odjet na bratrův pohřeb do Švýcarska.

Sametovou revoluci v roce 1989 přivítal s nadšením. Dny kolem 17. listopadu trávil dokonce přímo v Praze. V Jihlavě se vrhl spolu s ostatními na založení Občanského fóra a i po revoluci se pohyboval v komunální politice. Na chodu města se podílel coby radní, řídil vnitřní odbor jihlavské radnice a dále zakládal a vedl živnostenský úřad. Následovala řada dalších povolání, tři roky psal zpravodajství z Vysočiny v brněnské redakci MF Dnes, pracoval jako manažer hotelu, osm let strávil v Evropské databance. Nějakou dobu řídil sanitku u jihlavské

pobočky Červeného kříže, dále byl ředitelem Domu seniorů na Stříbrných terasách. V současnosti pracuje jako provozní v Alzheimer centru Jihlava.

I v osobním životě se mu po roce 1989 naskytla možnost svobodně se realizovat a splnit si některé své dřívější sny. Procestoval řadu zemí, podíval se i do samotné Kanady a zahrál si zde hokej na mistrovství veteránů. Dočkal se i vytoužené české hymny. Nadále se aktivně věnuje sportu, např. cvičí karate, hraje golf, brankářskou výstroj však už obléká zcela výjimečně. Daří se mu i na uměleckém poli, pod pseudonymem Jakub P. Malý vydal již několik knih, především sbírek poezie, které byly příznivě přijaty jak kritikou, tak veřejností. Získal i několik literárních cen.

Pozitivní přístup pana Kubíčka k životu nejlépe vystihuje jeho heslo:

„Žádná tma není tak černá, aby se v ní člověk nerozkoukal.“

Pro projekt Příběhy našich sousedů 2017 zpracovaly Pavla Kotrbová, Monika Majzlíková, Sabina Procházková ze ZŠ Jihlava, Demlova 32 pod vedením Mgr. Dity Kasalové

